

Karolina Pietrzykowska, Jerzy Wojtatowicz

DOI: 10.21858/msr.50.03

Nr woluminu: 50

[Wróć do wydania](#)

[Wróć do listy wydań](#)

Przyznawanie formom architektonicznym w układach przestrzennych roli dominującej, powoduje niejednokrotnie oderwanie zagadnień zieleni od pozostałych komponentów tego układu. Takie ujęcie sprawia, iż stanowi ona element mniej ważny, uzupełniający zabudowę, często przypadkowy w ogólnej kompozycji [Wejchert 1984, s. 224, 250].

Szczególne znaczenie ma to w przypadku drzew uznanych za pomniki przyrody, których liczba na terenie Polski systematycznie wzrasta¹. W niniejszym artykule problematykę kompozycji drzew szczególnych w układach przestrzennych, rozważono z punktu widzenia architekta krajobrazu, który planując czy projektując przestrzeń wokół nich, uwzględnić powinien wartości jakie reprezentują oraz potrzeby wypoczynkowe osób je odwiedzających.

[MSR_50_03_Pietrzykowska_WojtatowiczPobierz](#)